

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/93/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013200401
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013200401.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: JUDr. I. Y., Y., právne zastúpený: Mgr. Martin Hurtiš, advokát, Hviezdoslavova 3, Prievidza, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 5321/2012-52/SKP II./RK zo dňa 21. decembra 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/54/2013-42 zo dňa 12. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/54/2013-42 zo dňa 12. júna 2014 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalobu žalobcu zamietol a nepriznal mu právo na náhradu trov konania. Žalobca sa podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 5321/2012-52/SKP II./RK zo dňa 21.12.2012, ktorým bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie žalovaného č. 5321/2012-52 SKP II. zo dňa 21.09.2012 v časti výroku o uložení sankcie tak, že žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 300,- € za porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2005 Z.z.“), a to povinnosť bez zbytočného odkladu oznámiť ministerstvu každú skutočnosť, ktorá môže byť dôvodom na pozastavenie výkonu správcovskej činnosti alebo vyčiarknutie zo zoznamu správcov. Prvostupňovým správnym rozhodnutím bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 500,- €.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. je povinnosťou správcu bez zbytočného odkladu oznámiť žalovanému akúkoľvek skutočnosť, ktorá môže byť dôvodom na pozastavenie výkonu správcovskej činnosti alebo vyčiarknutie zo zoznamu správcov. Žalobca jednoznačne skutočnosti, ktoré boli, resp. mohli byť dôvodom na pozastavenie výkonu jeho

správcovskej činnosti žalovanému vôbec neoznámil, hoci mu takáto povinnosť vyplývala z § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. Žalobcovi aj vzhľadom na jeho ochorenia jeho oznamovacia povinnosť nezanikla. Od vznesenia obvinenia, t.j. od 10.12.2010 do 21.09.2012 žalobca neoznámil žalovanému vznesenie obvinenia, zadržanie vyšetrovateľom a ani jeho vzatie do väzby, pričom aj pri zohľadnení väzby žalobcu, mal dostatočný časový priestor na vykonanie oznámenia o začatí trestného stíhania. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že skutočnosti, o ktorých mal upovedomiť žalovaného sú všeobecne známe skutočnosti, ktoré nie je potrebné oznamovať a dokazovať, pretože uvedené skutočnosti boli zverejnené 17.12.2011 vo všetkých spravodajstvách v Slovenskej republike. Zverejnenie v televíznych spravodajstvách v Slovenskej republike a v okolitých štátoch má len informatívny charakter, ktoré slúži širokej verejnosti. Medializované informácie nie sú relevantným podkladom, od ktorých by žalovaný mohol odvíjať svoju činnosť a začať voči žalobcovi správne konanie. Takýmto podkladom sú až konkrétne informácie od správcu resp. príslušného orgánu.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/54/2013-42 zo dňa 12.06.2014 a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. Poukázal na to, že súd prvého stupňa neuviedol všetky žalobcove vyjadrenia do zápisnice a ani vo svojom rozhodnutí sa nevysporiadal s návrhmi, ktoré žalobca uviedol na pojednávaní. Okrem iného na pojednávaní uviedol, že Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 4MCdo/15/2009 uviedol: „Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin a zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia.“ Žalobca poukázal na to, že na konanie podľa zákona č. 8/2005 Z.z. sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Zároveň poukázal na § 37 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z., že orgán verejnej moci je povinný informovať ministerstvo o každom vydanom rozhodnutí, ktoré sa môže dotýkať oprávnenia správcu vykonávať správcovskej činnosť. Útvary Ministerstva vnútra SR mal povinnosť oznámiť Ministerstvu spravodlivosti SR, že začal trestné stíhanie voči žalobcovi. Túto povinnosť si štátny orgán nesplnil. Taktiež poukázal na ustanovenie § 44 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), ktoré určuje lehotu 15 dní na vybavenie dožiadania. Táto lehota však nebola dodržaná. Poukázal ešte na skutočnosť, že v čase keď bolo Ministerstvo vnútra SR požiadané o informácie, mala relevantné informácie o konaní prokuratúra a Krajský súd v Trenčíne. Ministerstvo spravodlivosti SR zistilo, že voči žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie z podnetu od Ing. M. B., ktorý ich informoval písomným podaním zo dňa 03.11.2011, kde okrem iného bolo uvedené, že predmetné trestné stíhanie je značne medializované. Teda existoval zákonný dôvod na začatie správneho konania, kedy zároveň začala plynúť prekluzívna lehota. Prekluzívna lehota tak skončila začiatkom novembra 2012, kedy aj zanikol dôvod na správne konanie. Nie je možné vykladať akékoľvek dôvody kedy začala plynúť prekluzívna lehota ale zákonné dôvody. Preto pokiaľ správny orgán nekoná v týchto intenciách ide o prekážku, ktorá bola spôsobená nekvalifikovaným postupom pri vybavení veci v správnom konaní, zavinením pracovníka Ministerstva spravodlivosti SR. Druhostupňový správny orgán vydal rozhodnutie dňa 21.12.2012, pričom žalobca bol právoplatne oslobodený spod obžaloby dňa 03.12.2012. Správne orgány mali byť pritom viazané rozhodnutím o oslobodení spod obžaloby.

Žalobca ešte poukázal na to, že predmetné skutočnosti boli všeobecne známe, keďže boli zverejňované v celej Európe, avšak správny orgán ich odmietol s tým, že nejde o notoricky známe skutočnosti. Taktiež nesúhlasil s tvrdením súdu prvého stupňa, že jeho choroba, rakovina nie je dôvod nemožnosti splniť si svoju všeobecnú informačnú povinnosť. Uviedol, že táto choroba priamo súvisela s postupom štátnych orgánov voči nemu. Záverom uviedol, že správny orgán nemôže opierať svoje rozhodnutie o nezákonné rozhodnutie iného orgánu. Keďže Krajský súd v Trenčíne vydal oslobodzujúci rozsudok, tak v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/68/2010 sa má za to, že samotné začatie trestného stíhania je protizákonné, ako aj všetky rozhodnutia vydané v tomto konaní. To znamená, že správny orgán nemôže rozhodovať o vine (v správnom konaní) na podklade nezákonného rozhodnutia (uznesenie o vznesení obvinenia).

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril. Odvolanie žalobcu mu bolo doručené dňa 25.08.2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk <., rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu senát najvyššieho súdu zistil, že prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR č. 5321/2012-52 SKP II. zo dňa 21.09.2012 bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 500,- € za to, že porušil povinnosť vyplývajúcu z § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z., a to povinnosť bez zbytočného odkladu oznámiť ministerstvu každú skutočnosť, ktorá môže byť dôvodom na pozastavenie výkonu správцovskej činnosti alebo vyčiarknutie zo zoznamu správцov. Druhostupňovým správnyim rozhodnutím bola žalobcovi znížená pokuta na 300,- €. Dôvodom vydania rozhodnutia bola skutočnosť, že dňa 10.12.2010 bolo pod ČVS: PPZ-128/BOK-ZA-2010 vznesené obvinenie voči žalobcovi za zločin marenie spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona a prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. f/ Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva. Žalobca bol zadržaný vyšetrovateľom dňa 13.12.2010 a následne bol uznesením Okresného súdu Prievidza pod oTp/109/2010 zo dňa 16.12.2010 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku. Uvedené skutočnosti žalovaný preveril dožiadaním na Úrad boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo správnyim orgánu doručené dňa 09.01.2012. Keďže žalobca neoznámil skutočnosť, že bolo voči nemu vznesené obvinenie a ani skutočnosť, že bol vzatý do väzby, správny orgán začal z vlastného podnetu správne konanie č. 5321/2012-52 SKP II. o zistení zodpovednosti správcu za iný správny delikt. Žalobca žalovanému bez zbytočného odkladu neoznámil skutočnosti, ktoré mu oznámiť mal a ktoré mohli byť dôvodom na pozastavenie jeho činnosti, čím oddialil prípadné rozhodovanie správneho orgánu o pozastavení jeho činnosti a ďalej konal v konkurzných konaniach, aj keď v tej dobe už mohla existovať dôvodná pochybnosť, že správca bude naďalej vykonávať správцovskú činnosť riadne, čestne a svedomito.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. správca je povinný bez zbytočného odkladu oznámiť ministerstvu každú skutočnosť, ktorá môže byť dôvodom na pozastavenie výkonu správцovskej činnosti alebo vyčiarknutie zo zoznamu správцov.

Podľa § 25 ods. 1 písm. c/ zákona č. 8/2005 Z.z. ministerstvo pozastaví výkon správцovskej činnosti správцovi - fyzickej osobe, ak je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody.

Podľa § 25 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2005 Z.z. ministerstvo môže pozastaviť výkon správцovskej činnosti správцovi - fyzickej osobe, ak orgán činný v trestnom konaní proti nemu vedie trestné stíhanie za úmyselný trestný čin alebo trestný čin, ktorého skutková podstata súvisí s podnikaním.

Podľa § 36 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. ministerstvo uloží správцovi pokutu do 3 310 €, ak poruší povinnosť ustanovenú týmto zákonom alebo osobitným predpisom.

Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 8/2005 Z.z. pri ukladaní pokuty ministerstvo prihliadne najmä na povahu, mieru zavinenia, závažnosť, spôsob, dĺžku a dôsledky porušenia povinnosti. Pri opätovnom porušení povinnosti možno uložiť pokutu opakovane.

Podľa § 36 ods. 3 zákona č. 8/2005 Z.z. pokutu možno uložiť do jedného roka od zistenia porušenia povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.

Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. orgán verejnej moci je povinný informovať ministerstvo o každom vydanom rozhodnutí, ktoré sa môže dotýkať oprávnenia správcu vykonávať správцovskú činnosť.

Senát odvolacieho súdu sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa ohľadom povinnosti správcu oznámiť ministerstvu každú skutočnosť, ktorá môže byť dôvodom na pozastavenie výkonu správcovskej činnosti alebo vyčiarknutie zo zoznamu správcov, tak ako vyplýva z ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. Uvedený zákon neustanovuje žiadne dôvody, ktoré by správcu tejto oznamovacej povinnosti zbavovali. Na jednotlivé okolnosti prípadu môže správny orgán prihliadnuť pri rozhodovaní o výške pokuty, keďže ani ustanovenie § 36 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. ministerstvu neumožňuje neuložiť správcovi pokutu pri porušení povinností ustanovených týmto zákonom.

Rozhodnou skutočnosťou pre vznik oznamovacej povinnosti v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. v súvislosti s § 25 ods. 1 písm. c/ a § 25 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2005 Z.z. je vznesenie obvinenia za úmyselný trestný čin, príp. vzatie do väzby. Na postup v zmysle uvedených ustanovení zákona nemá vplyv rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby, keďže povinnosťou správcu je informovať o skutočnostiach, ktoré môžu byť dôvodom na pozastavenie výkonu správcovskej činnosti alebo vyčiarknutie zo zoznamu správcov. Takéto dôvody preukázateľne nastali, keď bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre podozrenie zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. f/ Trestného zákona a jeho vzatie do väzby uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. oTp/109/2010 zo dňa 16.12.2010 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku. Z väzby bol žalobca prepustený uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23Tpo/57/2010 zo dňa 29.12.2010. Dňa 16.08.2011 bola na žalobcu podaná obžaloba, ktorá skončila oslobodzujúcim rozsudkom. Po oznámení rozhodných skutočností správcom, ak to zákon umožňuje, ministerstvo rozhodne, či tieto skutočnosti sú tak závažné, že zakladajú dôvod na pozastavenie výkonu správcovskej činnosti. Skutočnosti, ktoré nastanú potom, napr. oslobodenie spod obžaloby na správne konanie pred žalovaným správnym orgánom podľa § 19 ods. 2 písm. c/ v spojení s § 25 ods. 1 písm. c/, § 25 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2005 Z.z., vplyv nemajú. Správny orgán neposudzuje zákonnosť či opodstatnenosť väzby ani neskúma dôvody, pre ktoré bolo voči správcovi vznesené obvinenie. Správny orgán nemá v zmysle § 25 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2005 Z.z. povinnosť čakať na výsledok trestného stíhania, podstatné je v tomto prípade vznesenie obvinenia. Z toho dôvodu rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/15/2009, na ktoré poukázal žalobca v podanom odvolaní nie je v prejednávanej veci relevantné. Je potrebné poukázať na to, že žalobcovi nebola uložená sankcia za to, že bol vo väzbe, resp. že bolo voči nemu vznesené obvinenie, ale za to, že si nesplnil oznamovaciu povinnosť vyplývajúcu z § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. Informačná povinnosť v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. sa vzťahuje na každú skutočnosť, ktorá môže byť dôvodom na pozastavenie výkonu správcovskej činnosti alebo vyčiarknutie zo zoznamu správcov.

Je pravdou, že v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. je orgán verejnej moci povinný informovať ministerstvo o každom vydanom rozhodnutí, ktoré sa môže dotýkať oprávnenia správcu vykonávať správcovsčú činnosť. Táto povinnosť však nemá vplyv na povinnosti správcu uvedené v § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. Nesplnenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 37 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. neznamená zánik zodpovednosti vyplývajúcej z § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z.

K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o.i. veci *García Ruiz* proti Španielsku, rozsudok zo dňa 21.1.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, *Ruiz Torija* proti Španielsku, rozsudok zo dňa 9.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, *Van de Hurk* proti Holandsku, rozsudok zo dňa 19.4.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90,), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.6.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.3.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.8.2006), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

K otázke uplynutia prekluzívnej lehoty na uloženie pokuty v zmysle § 36 ods. 3 zákona č. 8/2005 Z.z. senát odvolacieho súdu uvádza, že moment, kedy sa žalovaný správny orgán hodnoverne dozvedel o skutočnostiach zakladajúcich oznamovaciu povinnosť správcu v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. možno považovať deň 09.01.2012, keď mu bol doručený list Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru, v ktorom bolo oznámené, že dňa 10.12.2010 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie a dňa 16.08.2011 bola na žalobcu podaná obžaloba. Ani podnet Ing. B., ani medializované informácie nemožno považovať za hodnoverné zistenie skutočností týkajúcich sa porušenia povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. Medializované informácie nie sú relevantným podkladom od ktorých by žalovaný mohol odvíjať svoju činnosť a začať voči žalobcovi správne konanie. Takýmto podkladom sú až konkrétne informácie od správcu resp. príslušného orgánu.

Senát odvolacieho súdu uvádza, že subjektívne skutočnosti na strane správcu, ako sú napr. vážna choroba môžu mať vplyv pri rozhodovaní o výške uloženej pokuty, avšak nemôžu správcu úplne zbaviť povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. Oznamovacia povinnosť žalobcovi vznikla vznesením obvinenia dňa 10.12.2010, resp. vzatím do väzby dňa 13.12.2010 a do začatia správneho konania dňa 08.02.2012 mal žalobca dostatok času, aby si ako správca splnil voči ministerstvu svoje povinnosti. V tejto súvislosti senát odvolacieho súdu poukazuje na skutočnosti vyplývajúce z administratívneho spisu, napr. na list žalobcu zo dňa 27.01.2012, adresovaný Slovenskej advokátskej komore, ktorým ju informoval o priebehu pojednávani, v ktorom bol žalobca obžalovaný v súvislosti s pozastavením výkonu advokácie alebo zo Zápisnice z konania 1. schôdze konkurzných veriteľov č. k. 29K/10/2011 zo dňa 05.08.2011 a Zápisnice z konania schôdze konkurzných veriteľov č. k. 29K/10/2011 zo dňa 21.10.2011, z ktorej vyplýva, že žalobca bol v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 29K/10/2011 ustanovený ako správca konkurznej podstaty úpadcu DAM a.s. Aj z týchto dokumentov jednoznačne vyplýva, že žalobca bol od vzniku oznamovacej povinnosti dňa 10.12.2010, resp. 13.12.2010 do začatia správneho konania dňa 08.02.2012 aktívne činný, komunikoval so Slovenskou advokátskou komorou ohľadom pozastavenia výkonu advokácie, vykonával dokonca aj svoje povinnosti správcu konkurznej podstaty, ako to vyplýva najmä zo Zápisnice z konania 1. schôdze konkurzných veriteľov č. k. 29K/10/2011 zo dňa 05.08.2011 a Zápisnice z konania schôdze konkurzných veriteľov č. k. 29K/10/2011 zo dňa 21.10.2011, a preto možno považovať námietku žalobcu, že jeho choroba mu znemožnila splniť si svoju všeobecnú informačnú povinnosť za irelevantnú.

S poukazom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/54/2013-42 zo dňa 12.06.2014 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil, keďže dôvody, ktoré prvostupňový súd v rozsudku uviedol, považuje za správne.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobca v konaní nebol úspešný, preto mu súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V senáte rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.